

Cristina Masanés

EROICA

L'Accent

EROICA

Cristina Masanés

EROICA

L'AVENÇ
Barcelona
2021

Barcelona, setembre de 2021

© del text i fotografies, Cristina Masanés Casaponsa, 2021

© d'aquesta edició, L'Avenç, S.L., 2021

Mallorca 221, sobreàtic

08008 Barcelona

Telèfon: 93 245 79 21

www.lavenc.cat

www.ellsllibresdelavenc.cat

www.llegirencatala.cat

Es reserven tots els drets.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública

o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada

amb l'autorització dels seus titulars, amb excepció prevista per la llei.

Adreça a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprògràfics)

si necessita reproduir algun fragment d'aquesta obra

(www.conlicencia.com; 93 272 04 47).

L'Avenç forma part de l'Associació d'Editorials Independents Llegir en Català.

Disseny i composició: L'Avenç

THEMA: FBA

ISBN: 978-84-18680-06-9

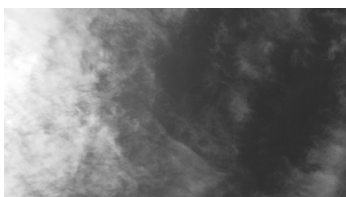
Ref. aven132

Dipòsit legal: B. 12652-2021

Imprès a Gràfiques 92

—¿Lo crearás, Ariadna? —dijo Teseo—. El minotauro
apenas se defendió.

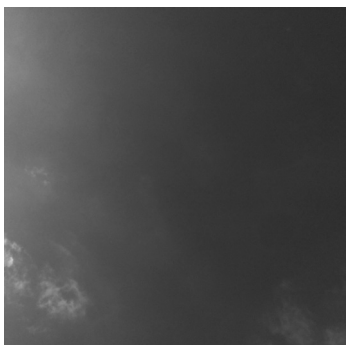
JORGE LUIS BORGES, *La casa de Asterión* (dins *El Aleph*)

Dia 1

L'horitzó és apaïsat, com la mirada, amb una línia predominant i la resta que hi aboca. Per això, si a l'òptica de la càmera no li dones cap ordre, si no la modifiques, les fotografies surten apaïsades, amb la base més ampla que l'alt, com la del camí que remunta el curs del riu. Com l'horitzó, tan humà.

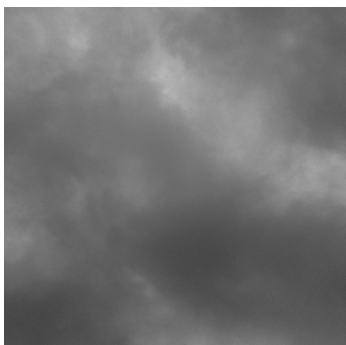
Han florit les roselles, totes. Els camins s'han omplert de gent. Com mai. I caminem. Ningú sap cap on. Però avancem. Un virus ens ha posat a caminar. El camí que remunta el riu avui és més ple que mai. I les roselles, vermelles. Enceses. Ta-ta-ta-taaa!

Dia 2

«Declaro l'estat de pesta. Tanquin la ciutat. [...] A partir d'aquest moment, es pot dir que la pesta va ser el nostre únic assumpte.»

Em tanco, ara sí. Sense camí que remunta el riu, sense horitzó, sense base ampla. Contra l'argument de l'empirisme radical, hem de suposar que demà es farà de dia una altra vegada: la llum requerirà i el blau no sabrà com negar-s'hi. El fil del blau, el cel cada dia, des del mateix punt del pati i quadrat, que és el format de la finestra i no de l'horitzó. Cel confinat, amb l'ample i l'alt iguals, sense línia predominant, sense amplitud, sense recorregut. Cada dia, per no perdre'm en el laberint dels dies tancats.

Dia 3

Plou. S'ha obert el primer gessamí del pati. Se n'han obert tres, sense avisar. La menta ha crescut, ha aguantat l'hivern, que cada vegada és menys hivern. El món, extens, s'ha aturat amb un efecte en cadena. Ràpid, sencer i rodó, tres dies i parat, quiet, congelat de perplexitat en adonar-se que cal confirmar la sospita de l'empirisme radical: ara ja sabem que tot és possible, fins i tot que el món, sencer i rodó, extens, s'aturi, fins i tot que demà no hi hagi el cel quadrat al pati, que és el cel confinat.

Primer compàs del primer moviment: ta-ta-ta-taaa.

Dia 4

Beethoven va escriure el concert número 5 per a piano, l'*Emperador*, en dies de guerra, quan l'exèrcit francès bombardejava Viena i ningú no podia sortir al carrer, però alguns incomplien les ordres de la ciutat i caminaven pels parcs buscant el to i el semitò dels ocells, com Beethoven, que ja no els sentia però encara els buscava, i les autoritats els amonestaven i els enviaven a casa de nou, confinats. Quanta emoció escrita en dies de guerra, quan els vienesos tenien por i els soldats també en tenien, por de morir, perquè la mort fa por, i més quan és a la vora i xiuxiueja, com les bales quan passen abans de caure i no saps mai com de lluny o com de prop cauran. I cauen. Com els cossos, que cauen, a plom, quan moren. Al poble on visc no cauen bales però avui han vingut dues ambulàncies a emportar-se persones i jo he buscat el segon moviment d'aquesta música escrita en dies de guerra i he escoltat la seva pau sobrehumana amb la mirada ben quieta. Oberta però quieta, com l'obturador de la càmera al matí, quan busca el cel.

Demà arriba la meva filla. Demà tornarà a sonar el piano, el de casa, no el de Beethoven.

Dia 5

Però la filla no arriba i una mare espera.

Filla sense mare. Mare sense filla. I el món, quiet.

«El fil del blau, el cel cada dia, des del mateix punt del pati i quadrat, que és el format de la finestra i no de l'horitzó. Cel confinat, amb l'ample i l'alt iguals, sense línia predominant, sense amplitud, sense recorregut. Cada dia, per no perdre'm en el laberint dels dies tancats.»

«És aquesta la feina que ha vingut a fer aquest estrany recés: fer emergir absències i suturar-ne d'altres?»

«La mare no va morir de malaltia, ni d'accident. Va morir de tristesa; una tristesa profunda, acumulada i ampla que no va encertar a revocar. La mare es va arrencar el cordó de la vida quan acabava de fer cinquanta anys.»

.....

CRISTINA MASANÉS CASAPONSA (Manresa, 1965) és escriptora. Llicenciada en Filosofia per la Universitat de Barcelona i Màster en Estudis de Gènere per la Universitat de València. Radicada a l'Empordà, ha estat curadora de projectes expositius per a diversos museus. Col·labora amb articles d'opinió, art, divulgació històrica i territori a *Sàpiens*, *Descobrir*, *Revista de Girona*, *Alberes* i *El Temps de les Arts*. És autora de dos notables llibres d'assaig biogràfic, *Lídia de Cadaqués. Crònica d'un deliri* (2001) i *Germaine Gargallo: cos, pintura i error* (2014).

